

[Aksel Larsen.]

efter at Forbundet paa et tidligere Tidspunkt tilsyneladende forgæves har henledt Hovedforbundets og Arbejdsløshedskassens Opmærksomhed paa Situationens Alvor for vore Medlemmer.

Havnearbejdernes Fællesforbund opfordrer Regering og Rigsdag til at foranledige en Forlængelse af Understøttelsen samt Suspendering af 26 Ugers Bestemmelsen i Arbejdsløshedskasseloven, da mange af vore Medlemmer ikke vil være i Stand til at fremskaffe et saadant Bevis og af den Grund maa søge Socialkontoret, hvilket efter vor Mening virker moralsk nedbrydende.

Endvidere gør vi opmærksom paa den for vore Folk i Øjeblikket daarlige økonomiske Situation efter en streng Vinter og langvarig Arbejdsløshed og henstiller til Regering og Rigsdag om i Lighed med tidligere Tider under normale Forhold at træde hjælpende til ved at bevilge Arbejderne en kontant Hjælp i Form af Husleje eller lignende, da en saadan er stærkt tiltrængt.

Vi undlader ikke at gøre opmærksom paa, at vore Folk har holdt Møde desangaaende, og vi mener, at deres Krav under de nuværende Omstændigheder er fuldt ud berettigede.“

Saaledes motiveret skal jeg tillade mig at forespørge Regeringen ved den højtærede Arbejds- og Socialminister: Er Regeringen opmærksom paa det meget høje Arbejdsløshedstal, paa de arbejdsløses fortvivlede Levevilkaar og paa Arbejdsløshedskassernes økonomiske Vanskeligheder? Paa-tænker Regeringen Foranstaltninger, der kan hjælpe de arbejdsløse at holde Sulten og Kulden fra Døren? Agter Regeringen at forlænge Dageantallet for vedtægtsmæssig Understøttelse og at yde saadanne Tilskud til nødstedte Arbejdsløshedskasser, at disse kan klare Udbetalingerne uden at maatte skride til Kontingentforhøjelser, som Medlemmerne ikke kan betale?

Arbejds- og Socialministeren (Kjær-bøl): Forespørgselen begynder med det ejendommelige Spørgsmaal, om Regeringen er opmærksom paa det meget store Arbejdsløshedstal. Jeg overdriver vist ikke, naar jeg siger, at er der noget, Regeringen følger med Opmærksomhed, er det Arbejdsløshedens Udvikling. Dette turde ogsaa med al ønskelig Klarhed fremgaa af de meget betydelige Bestræbelser, som i den forløbne Tid er udfoldet for at bringe Arbejdsløsheden ned ved en Række Love, der vil skabe

megen Beskæftigelse. Det er klart, at disse Love endnu ikke har faaet en afgørende Virkning; de kan ikke faa det, før Frosten kommer af Jorden, og det ved de ærede Forespørgere lige saa godt som jeg.

Men lad os nu se lidt paa Arbejdsløshedstallet. I December 1939 var Arbejdsløshedsprocenten 32,2, og i Januar 1940 var den 30,1. Vi havde under de betydelige Forsyningsvanskeligheder, som Aaret 1940 har bragt os, al Grund til at tro, at disse Procenter vilde vise en meget betydelig Stigning, men er den kommet? Ja, nogen Stigning er der, men Tallene er næppe saa store, som det kunde befyrgtes. I December 1940 var Arbejdsløshedsprocenten 35,6, og i Januar i Aar var den 34,8. Man vil dog vist indrømme mig, at selv om disse Tal viser os, hvor alvorlig Situationen er for Arbejderne og dermed for hele det produktive Samfund, saa havde vi dog Grund til at tro, at Arbejdsløsheden netop her i Vintermaanederne vilde blive adskilligt mere alvorlig.

Den 7. Marts i Aar havde vi en Arbejdsløshedsprocent paa 35,3 med et absolut Arbejdsløshedstal paa ca. 194 500. Efter hvad jeg lige før dette Mødes Begyndelse har faaet oplyst, viser det foreløbige Resultat af den Tælling, der fandt Sted i Fredags, altsaa den 14. Marts, at der da var 180 344 arbejdsløse. Arbejdsløshedsprocenten var 32,6. Det vil sige, at Ledigheden fra den 7. til den 14. Marts er gaaet ned med mere end 14 000 og Ledighedsprocenten dalet fra 35,3 til 32,6 pCt. Og her maa tages i Betragtning, at Regeringens Beskæftigelsespolitik endnu ikke er begyndt at virke.

Naar Situationen ikke er alvorligere, skyldes det sikkert ikke mindst, at Arbejderne ved en enestaaende Solidaritet, navnlig gennem Arbejdsfordelingen, selv har taget den haarde Kamp mod Arbejdsløsheden op og gennem Afsavn har holdt mange i Arbejde, som ellers vilde være henvist til Arbejdsløsheden.

Lad mig i øvrigt om selve Arbejdsløshedstallet bemærke, at man er alt for tilbøjelig til at slaa de arbejdsløse sammen til en stor graa Masse, der til Stadighed er uden Arbejde. Naar der saa offentliggøres et Arbejdsløshedstal, som det jeg nævnte før, paa ca. 180 000, forestiller man sig uvægerlig, at disse mange Mennesker er henvist til de sørgeligste Levevilkaar og ikke har nogen som helst Udsigt til at komme i Arbejde igen. Dette er imidlertid ikke rigtigt. Ser vi f. Eks. paa den Undersøgelse, Statistisk Departement har foretaget af Arbejdsløsheden ved Udgangen af Januar 1941, vil det